

Rozważania: środa 7 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na środę siódmego tygodnia okresu zwykłego.

Proponowane tematy to: życie w komunii z innymi; doceniać to, co łączy nas z innymi ludźmi; różnorodność odzwierciedla boską doskonałość.

19-02-2022

- Życie w komunii z innymi;

- Doceniać to, co łączy nas z innymi ludźmi;
 - Różnorodność odzwierciedla boską doskonałość.
-

UCZNIOM nadal trudno jest zrozumieć Jezusa, zwłaszcza gdy mówi o męce i śmierci, które Go czekają. Wciąż jeszcze tkwią w ludzkich wyobrażeniach.

Niewątpliwie kochają Chrystusa, ale jeszcze nie bezwarunkowo, przenosząc na Niego swoje ziemskie oczekiwania. Ale nie można zaprzeczyć, że pozostają zawsze szczerymi i otwartymi na nauki. Z prostotą i jasnością mówią Panu wszystko, co myślą, wszystko, nad czym zastanawiają się w swoich sercach; mówią Mu o tym, o czym rozmawiają między sobą i opowiadają Mu o swoich apostołskich wędrówkach. Pewnego

razu „Jan rzekł do Niego:

«Nauczycielu, widzieliśmy kogoś, kto nie chodzi z nami, jak w Twoje imię wyrzucał złe duchy, i zabranialiśmy mu, bo nie chodził z nami». Lecz Jezus odrzekł: «Nie zabraniajcie mu, bo nikt, kto czyni cuda w imię moje, nie będzie mógł zaraz źle mówić o Mnie. Kto bowiem nie jest przeciwko nam, ten jest z nami” (Mk 9,38-39).

Możemy sobie wyobrazić wielką cierpliwość Pana Jezusa podczas objaśniania tej sytuacji. Być może był nawet nieco rozbawiony pierwszymi krokami tych, których wybrał na apostołów. Uczniowie działali z najlepszymi intencjami, ale wciąż potrzebowali lepszego zrozumienia rzeczy, spojrzenia na nie z Bożego punktu widzenia. Wciąż widzieli rzeczywistość w bardzo prosty sposób, czarno biało. Z drugiej strony Jezus pokazał im, że świat jest bogaty w różne odcienie, a człowiek, który czynił dobro w Jego imieniu, nie był

tak odległy od Chrystusa, jak im się wydawało. „Jakże wielką rzeczą jest zrozumieć duszę!”^[1] - wołała św. Teresa od Jezusa. Każdy, kto chce czynić dobro, zasługuje na nasz serdeczny szacunek, troskę, empatię i życzliwość. „Na mocy tego, że jesteśmy stworzeni na obraz i podobieństwo Boga, który jest komunią i przekazem samego siebie, zawsze nosimy w sercu tęsknotę za życiem w komunii, przynależności do wspólnoty. «Nic bowiem - mówi św. Bazyli - nie jest tak znamienne dla naszej natury, jak wchodzenie jednych w relacje z drugimi, jak wzajemna pomoc»”^[2].

ŚW. AUGUSTYN pisał, że tak jak w Kościele katolickim „można znaleźć to, co nie katolickie, tak poza Kościołem katolickim może istnieć coś katolickiego”^[3]. Każdy przejaw

dobra w świecie jest powodem do radości dla tych, którzy umiłowali źródło wszelkiego dobra. We fragmencie Ewangelii, który rozważamy, „postawa uczniów Jezusa jest bardzo ludzka, bardzo powszechna i możemy ją znaleźć we wspólnotach chrześcijańskich wszystkich czasów, prawdopodobnie także w nas samych. W dobrej wierze, wręcz z gorliwością chcielibyśmy chronić autentyczności pewnego doświadczenia (...). a zatem nie potrafimy docenić dobra, jakie czynią inni”^[4].

Św. Josemaría, zwracając się do osoby, która mieszkała w okolicy, gdzie było niewielu katolików, powiedział: „W twoim regionie jest wielu, którzy nie są chrześcijanami, ale w jakiś sposób należą do Kościoła z powodu swojej uczciwości i dobroci. Jestem pewien, że gdyby wiedzieli, czym jest wiara katolicka, chcieliby być katolikami (...). My

należymy do wspólnoty Kościoła: jesteśmy częścią tego cudownego ciała. A oni, jeśli przestrzegają prawa naturalnego, mają coś w rodzaju chrztu pragnienia”^[5].

Duch jedności pobudza nas do skupienia się na tym, co łączy nas z innymi, a nie na tym, co nas dzieli. Jezus wzywa swoich uczniów, aby „nie myśleli w kategoriach „przyjaciół/wróg”, „my/oni”, „kto jest wewnątrz grupy/kto jest na zewnątrz”, „moje”/„twoje” ale aby iść dalej i otwierać serce, żeby móc rozpoznać Jego obecność i działanie Boga nawet w środowiskach nietypowych i nieprzewidywalnych oraz w osobach nie należących do naszego kręgu. Chodzi o to, aby bardziej zwracać uwagę na autentyczność wypełnianego dobra, piękna i prawdy niż na imię i pochodzenie tych, którzy to czynią”^[6].

.....

W PORZĄDKU NATURALNYM Bóg stworzył ogromną rzeszę aniołów; wiele galaktyk i planet; niezliczone gatunki zwierząt, roślin i minerałów. Nic więc dziwnego, że w porządku nadprzyrodzonym Duch Święty na przestrzeni wieków zechciał dać początek niezliczonym charyzmatom, które w cudowny sposób wzbogacają Jego Kościół. Jest oczywiste, że Pan Bóg kocha wielorakość, prawdopodobnie dlatego, że te niezliczone charyzmaty, podobnie jak stworzenia materialne, w pewien sposób odzwierciedlają ową różnorodnością odcieni Jego nieskończoną doskonałość.

Na obraz Boga każdy z nas, chrześcijan, powinien całym sercem kochać pluralizm i różnorodność. Jak w jednej wielkiej rodzinie, radujemy się i jesteśmy dumni z owoców

świętości tak wielu instytucji, bardzo od siebie różnych, które pozostawiły rozległe i bardzo wyraźne ślady w historii Kościoła, a także na wiele sposobów ukształtowały społeczeństwo, w którym żyjemy. Wszelkie dzieło, które te środowiska kościelne zrealizowały i nadal realizują, a także inne, nowsze, jest bez wątpienia darem Boga dla świata. Z tego powodu św. Josemaria radził: „Ciesz się, gdy widzisz, że inni pracują w dobrych dziełach apostolskich – módl się, aby Bóg obdarzył ich obfitą łaską i aby na tę łaskę odpowiedzieli”^[7].

Możemy prosić Maryję, aby pomogła nam być zawsze otwartymi na rozległy wymiar działania Ducha Świętego, abyśmy byli „zdolni do doceniania siebie nawzajem, do okazywania sobie wzajemnego szacunku, wielbiąc Pana za nieskończoną „fantazję”, z jaką działa w Kościele i w świecie”^[8].

[1] Św. Teresa od Jezusa, *Księga życia*, 23,17.

[2] Franciszek, Orędzie, 24-I-2019.

[3] Św. Augustyn, *O chrzcie przeciwko donatystom*, PL 43, VII, 39, 77.

[4] Franciszek, Anioł Pański, 30-IX-2018.

[5] Św. Josemaría, Notatki ze spotkania rodzinnego, 22-II-1970.

[6] Franciszek, Anioł Pański, 30-IX-2018.

[7] Św. Josemaría, *Droga*, 965.

[8] Benedykt XVI, Anioł Pański, 30-IX-2012.

.....

pl/article/rozwazania-sroda-7-tygodnia-
okresu-zwyklego/ (26-03-2025)